

ликодушие... Празни слова. Тя разбира само едно... Императорът я обича! С диво ликуване тя простира ръце към него, притиска главата ^{си} до гърдите му, поздига горещи устни към неговите. Куманската кръв гори в див, безумен копнеж. Смутен и замаян, императорът свежда чело и обгръща със силни ръце раменете ѝ, устните му докосват нейните... Но изведнъж, с бързо движение той я отблъсква от себе си, и изчезва по пътеката. Високата му снага бързо се стопява в мрака. Стъпките му отекуват по плочите на двора, след това бавно заглъхват.

Целгуба стои неподвижно на местото си. Гняв и радост ~~я~~ ^{я Карам} едновременно леко на потръпне. Тя пада на колене, и забравя за новата си вяра, дига ръце към небето, безмълвно отправя благодарност ^{към} боговете си. Той я обича! Той я обича!... Ах, тя ще му помогне да избяга, ще накара куманите да напуснат Калояна и да минат на страната на латините, ^и с помощта на брат си Иона, тя ще успее да преведе императора жив и здрав до Константиновград, тя самата ще избяга с него, ще го придружава навсякъде...

Във Визанс, във Фландрия, накрай на света...

Само да изличи тъгата от хубавите му скръбни очи, само да бъде винаги при него... Да спаси и него, и себе си от мрачната неволя на този затвор... Там, далеч, на свобода, на простор... Да прекарат живота си в песни, в слънце, с волна радост...

Глава XXVI

Малко след като Целгуба се прибира в покоите си, от главната кула затръбиха, в двора нахлуха конници и с неизказан ужас царицата узна, че Калоян ненадейно се е върнал, Ами ако си беше дошъл малко по-рано? Тя изтръпна. Какво щеше да се случи? Тя знаеше много добре, че Калоян никога няма да прости. Макар, че на вид